

min korthåriga hönshundstik fick ett oväntadt »stånd» vid en mindre furubuske. Troende det vara morkulla nalkades jag försiktigt från motsatt håll och fick vid närmandet syn på — icke den väntade »långnäbben» utan en i solskenet på sida liggande, utsträckt, sofvande räf! Som hans uppvaknande omedelbart derpå följde, blef jag ej i tillfälle få skjuta honom i sofvande tillstånd, men föll han för ett skott hagel N:r 1, vid sitt första hopp »ur sängen». Vid närmare efterseende befans det vara en ovanligt stor ungstinn hona, hvilken af en närboende torpare bars till mitt hem. Vid min återkomst några timmar senare aftogs skinnet och uttogos åtta (8) stora ungar, 3 feminina och 5 masculina, så fullgångna att de, om genast uttagna, säkerligen med litet omvårdnad kunnat blifva vid lif.

Samma år på hösten, den 17 september, fick jag vid sökande efter skogsfogel på Sinclairsholms skog för samma min stående hund skjuta en råbock i uppsprånget. — Att under sådana omständigheter få skjuta räf och råbock hör ju till sällsyntheterna, och torde hundens goda egenskaper och ovanliga försigtighet mest hafva bidragit till de lyckliga resultaten.

Lilla Ströo i april 1880.

Christer Schmiterlöw.

Från Arboganejden.

Ny metod vid räffångst. Vestmanlands läns landstings här om året fattade beslut att till 6 kronor höja skottpenningarna för räf, vare sig gammal eller unge som dödas under den tid af året då skinnet icke eger något lockande värde, har medfört synnerligen kraftig verkan till uppsökande vårtiden af dessa djurs lyor, och vet jag särskildt att under nästlidet år i den närmaste trakten till Arboga stad på detta sätt fångats omkring 30 räfvar, naturligtvis mest ungar, men dessutom äfven några äldre djur, för hvilka skottpenningar utbetals. Då brorslotten deraf uppburits af ett kamratskap arbetare vid Arboga gjuteri, roade det mig här om dagen att af dem taga reda på huru man vid de lyckliga fångsterna gått till väga. En af deltagarne meddelade då, att sedan lyorna med temlig lätthet blifvit upptäckta inom den icke vidsträckta skogstrakten samt räfhonan vanligtvis blifvit i tidigaste morgonstunden af de på något afstånd från lyan dolda jägarne undanskjuten, då hon varit stadd på hemfärd från sina nattliga ströftåg, väl en eller annan unge fälts när de en stund efter skotten af nyfikenhet tittat ut på förstuguvisten, men när ungherskapet omsider börjat ana oråd och för länge låtit vänta på sig, hade våra gjutare, som framför

allt voro väl bevandrade i fiske, hittat på det rådet att pejla lyans djup med långa smidiga metpön, i ändarna försedd med en kort ref och en vanlig långrefskrok, hvarpå en fiskbit blifvit fäst. Då efter en stund »nappens» börjat kännas, hade den vana fiskarhanden gjort en liten knyck tillbaks med spöet och börjat draga upp, hvarvid fisken i räfunge-gestalt stillatigande och utan särdeles motstånd följt med och tagits af kroken just som den kommit till öppningen, enär motståndet vanligen då vidtagit med åtskilligt tassande på räfven. På detta sätt, som dock antagligen för de små nicklarna medför icke så ringa plåga, ehuru mindre än vid utkrattningar, rökning och dylika metoder, lyckades gjutarna mestadels fiska upp *hela* familjen, om det än gick längre om emellan »nappens» för hvarje unge, som togs.

Vacker resultat af jagtvård. Sedan under några år, i synnerhet genom Ingenjör Olssons försorg, en särdeles förtjenstfull omvårdnad egnats jagten på Arboga gluterbolags skog, har man derstädes lyckats uppnå det resultat att, efter hvad jag under en vacker morgon i nästlidne april månad varit i tillfälle bevittna, på ett ganska ringa område, utgörande en höjsträckning om några tunnlands vidd, beväxt med resliga träd af tall med iblandad småskog af gran och en samt för öfrigt omgifvet af små kärrdrag, förefanns en lek af säkerligen 30 å 40 fjäderar, som syntes mig och mitt sällskap — idel obeväpnade medlemmar af Arboga Jagtvårdsförening — i det närmaste halftarna, der de i träden rundt omkring oss slogo sitt solspel. Bland det myckna, som mitt fjusta öga dervid såg, var det dock icke utan att äfven här framskymtade något af den ofta framhållna olägenheten vid det absoluta förbudet för alle vårskytte derutinnan, att mer än en gammal lat »pelles» höll de yngre och lifvigare på afstånd. Vid utöfvande af en sådan jagtvård, som den nu omförälda, dervid vakt hvarje natt hålles omkring fjädderiken, borde lagen vara så liberal som möjligt, och när, såsom jag hoppas, i en icke alltför allgessen framtid upplysnings mera allmänt fostrat en sådan jagtvård, torde det belägringsstillstånd, hvari vi nu för »kräpkyttens» skull måste leva, vara upphäft.

Jerpen förekommet, såsom känt är, allt mera sällan i våra skogar. Så mycket mer öfverraskande var det därför att förnimmia, att tidigt lördagsmorgonen den 10 nästlidne april en jernhona inom Arboga stad påträffades och togs af trenne skolgossar, då de voro på väg till elementarläroverket derstädes. Då desse hastigt veko om hörnet från ena gatan till den andra, uppskrändes nämligen fogeln, som förut helt lugnt promenerat på den senare gatan, och vid uppflygandet slog sig mot en utskjutande takfot, hvaraf den förmodligen något döfvades, så att, när den strax derpå åter slog ned, en af gossarne kunde gripa den med händerna. Den döda

fogeln undersöktes sedermera af mig och befans vara vid godt hull samt utan yttre skada, hvarpå jag öfverlemnade den till Arboga elementarläroverks museum, der den nu lärer finnas uppstoppad.

Arboga den 14 maj 1880.

R. B—s.

Från Finland.

Med ledning af de tidningsnotiser, en vän på andra sidan Botniska viken tillhandahållit oss, gå vi att lemna en hastig öfversigt af företeelser inom den finska jagt- och djurverlden.

Med anledning af de betydande förluster skadedjuren tillskynda landets befolkning har finska Senaten genom Gubernörerne uppmannat länens befolkningar att inrätta jagtförbön, 75 d:o för varghane och lohona, 50 d:o för lohane samt 10 d:o för hona och 6 d:o för hane af räf, att inrätta varggröpar, m. m., hvarjämte Gubernörerne ega att lemna särskild belöning af 100 mark åt den, som styrker att han under näst föregående år dödat minst 5 vargar eller loar (1 finsk mark = 72 öre).

Vargen fortfar att på många vis göra sig bemärkt i Finland. Jemte en mängd uppgifter om hans förekomst här och der, äfven snart sagt inne på stadsgrator, om hans anfall på husdjur, m. m., anteckna vi, att varg på ej mindre än fyra ställen inom Abo län under tiden mellan 18 januari och 30 april detta år bortröfvat och uppått barn af 2½, till 8 års ålder. Förtroppet har i dessa fall varit ungefär likadant; ulfven har oförtänt framrusat och invid en gård eller ett torp gript ett barn och dermed skyndat till skogs; ingen har varit tillstädes som kunnat hindra tilltaget, och inom 1000 till 3000 alnars afstånd från hemmet har man sedan påträffat lemmingar af det stackars offret. Af belägenheterna att döma, synes det icke osannolikt att en och samma varg ejort sig skrydlig till dessa förgripelser. Klart är att dylika uppträdande tilldragelser skola egga ifvern att på alla vis förfölja odjuret. Tvifvelsutan finnas många utvägar till vargfångst, men enligt vår förmodan är ingen af dem så verksam som stryknibeten. Att nu bruket af sådana har sina betänkligheter är en sanning, men vid det vidsträckt användande af stryknibeten, som nu eger rum i Sverige för räfångst, o. s. v., ha vi ej förnunnit någon annan olägenhet än den, att en och annan hand tillika strukt med, hvilket i vissa fall kunnat vara en kånbar skada, men i andra, när fråga varit om ströffundar, kan betraktas såsom måttlig förlust. — Ur berättelserna om